

Hensyn til Skade paa Stroget endog i 10 Aar efter, at de have forladt den Havn, hvor de ere byggede. I Kollisionsfager ere de danske Domsstole ogsaa nu mindre tilbøjelige end tidligere til at anse enhver Reparation for at medføre en Forbedring. Den samme Tendens til at formindste de haandgribeligt ubillige Resultater, hvortil Reglen om Afdrag saa ofte fører, viser sig i den norske og den svenske Lovs Bestemmelser. De Bestemmelser, § 198 indeholder, ere væsentlig støttede paa Sagkyndiges Udtalelser om, hvorledes man nærmest vilde ramme det rigtige, og ville findes væsentligt at stemme med de Regler, der følges af Forsikringselskaberne. Efter at de saaledes hjemlede Afdrag have fundet Sted, maa selvfølgelig endnu fradrages Værdien af det ubrugelige Materiale eller dets Nettoudbytte, hvis det er solgt.

Naar Skibet skal have en ny Metalhud, er det nødvendigt at bringe en særegen Beregningsmaade til Anvendelse. De Afdrag, der ellers finde Sted for gamle Materialiers Værdi, spille ikke nogen betydelig Rolle, og der vil være en nogenlunde regelmæssig Nedgang i Materialets Værdi, indtil der naas hen til Værdiløshed eller dog en Værdi af forsvindende Betydning. Den gamle Metalhud har derimod en forholdsvis meget høj Værdi og derhos en Værdi, der er næsten konstant i de Aar, Huden antages at vare, saa at den, naar Huden har ligget sin fulde Tid under, ikke har synderlig mindre Værdi som gammelt Metal end den havde som saadant kort efter, at den var anbragt. Heraf bliver det en Følge, at der kun vilde blive ydet en ubilligt ringe ofte endog slet ingen Erstatning, naar Beføstningen ved den nye Huds Anbringelse først skulde nedsættes med Forstellen mellem gammelt og nyt, og Værdien af den gamle Hud derefter blev fradraget. Efter den i § 198 sidste Membrum givne Regel (jfr. Konventionens § 181) vil Hederen saa en efter Hudens Ælde afpasset Kvotabel af sin positive Udgift erstattet.

I § 200 er Reglen for tabte Varers Erstatning overensstemmende med Princippet, at Ejeren skal stilles paa samme Standpunkt som om Varerne vare komne frem, givet saaledes, at det er den gangbare Pris for saadant Gods paa Bestemmelsesstedet eller paa det Sted, hvor Rejsen ender, hvorefter Erstatningen beregnes. For det Tilfælde, at denne Pris ikke paa anden Maade kan bestemmes, bliver Værdien at fastsætte ved Skøn af uvillige Mænd, saaledes t. Eks. hvor Varer af denne Bestaffenhed ikke almindeligt forekommer paa det Sted, hvor Rejsen ender. Det er en Selvfølge, at

Skønsmændene ikke ville være ubelukkede fra i sige Tilfælde at tage Hensyn til de Oplysninger, der forelægges dem om Indkøbsprisen paa Afgangsstedet og om de Omkostninger, Afsladningen har medført, og man har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til udtrykkelig at udtale (jfr. Konventionens § 230), at Skønsmændene aldeles subsidiært, naar de antage, at der mangler fornødne Momenter til at bestemme Værdien efter Forholdene paa det Sted, hvor Rejsen ender, kunne lægge Værdien paa Afgangsstedet med Tillæg af Omkostningerne ved Afsladningen til Grund ved deres skønsmæssige Fastsættelse af Tabet.

Naar Værdien paa Bestemmelsesstedet lægges til Grund for Erstatningen, bliver det nødvendigt at gøre et Afdrag. I Værdien paa Bestemmelsesstedet indgaar nemlig som Momenter, der forhøje en Vares Pris, Fragt, Told og andre Omkostninger, og en Reduktion maa saaledes finde Sted, idet den Vare, der er tabt, ikke har baaret disse Omkostninger, § 200 1ste Led. Er Godset solgt i Nødhavn til fælles Bedste, bliver Værdien, hvormed det kan fordres erstattet i Havarieregningen, altid mindst det Beløb, der er indvundet ved Salget, selv om dette overstiger, hvad der efter Paragraffens foregaaende Regler vilde tilkomme ham. Dette er formentlig en naturlig Følge af, at det er det indkomne Provenu, der er kommet de i Groshavariet Interesserede til gode. Ganste den samme Regel vil iøvrigt gælde for Redernes Forpligtelse overfor Ladningsejeren, naar Gods er solgt af Skipperen i Nødhavn til Bedste for Skibet.

Tilsvarende Regler ere givne i § 201 for Ansættelsen af Erstatningen, naar Varerne kun ere bestadigede. Man tænker sig Varerne helt opoffrede i Stedet for kun bestadigede, og bestemmer Erstatningen fuldstændigt efter Reglerne i § 200, hvorefter det fremkomne Beløb nedsættes med det virkelige Udbytte, der efter at alle Udgifter, Fragt, Told, Losseomkostninger og Salgsomkostninger ere afholdte, bliver tilovers ved de bestadigede Varers Salg. Sælges Varerne ikke, eller er Salget ikke foregaaet paa forsvarlig og betryggende Maade (ved Auktion eller Mægler), bestemmes ved Skøn, hvilket Nettoudbytte de vilde kunne udbringe til, og dette Beløb fradrages. Denne Regel vil i alle Tilfælde give et rigtigt Resultat, og den vil navnlig ogsaa være anvendelig, hvor Varerne formedelt Bestadigelsen have maattet sælges i en Mellemhavn. Overten den tydste eller den svenske Lov, der nøje har fulgt nys nævnte Lov, tilføder, at Hensyn tages til de bestadigede Varers virkelige